

ת"פ 72371/10/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד מוחמד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 72371-10-18 מדינת ישראל נ' מוחמד

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
מדינת ישראל באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

מוחמד מוחמד באמצעות ב"כ עו"ד מיכל
גורן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת פציעה כשעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**), ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 22.05.18 בשעות הערב נסע מר גואד מזערו (להלן- **גואד**) ברכבו בכפר ענאתה. באותה העת, חלף הנאשם עם רכבו בסמוך לרכבו של גואד וירק לעברו. מר פאדי מזערו (להלן- **פאדי**), בנו של גואד, נסע באותה העת מאחורי אביו, הבחין במתרחש, עצר את רכבו וניגש לבדוק מדוע ירק הנאשם על אביו. משהבחין הנאשם בפאדי קרב לעברו, יצא מרכבו כשבידו מוט ברזל והחל להכות באמצעותו בראשו של פאדי. גואד ניגש לסייע לפאדי, שאז הכה הנאשם בידו של גואד. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לפאדי חבלות בראש ובגפיים, וחתכים בראשו שטופלו באמצעות סיכות. עוד במעשיו גרם הנאשם לגואד לחתך באצבעו ושטף דם בזרועו.

הכרעת הדין בעניינו של הנאשם ניתנה ביום 06.10.19, במסגרתה הורשע במיוחס לו. הרשעתו של הנאשם נשענה על עדויותיהם של פאדי וגואד. עדויות אלה חוזקו הן על ידי אישורים רפואיים ותיעוד הפציעות, והן על ידי גרסתו הכבושה של הנאשם אשר תרמה אף היא לחיזוק התזה של המאשימה.

תסקיר שירות מבחן

מתסקיר שירות מבחן שהתקבל ביום 18.03.20 עולה כי הנאשם בן 47, נשוי ואב לשישה ילדים. קורות חייו פורטו בתסקיר, לרבות קשריו המשפחתיים והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. הנאשם הכחיש את המעשים בהם הורשע. לדבריו, המדובר בסכסוך קרקעות מתמשך בינו לבין המתלוננים, אשר עודנו מתברר בבית משפט, והמתלוננים תכננו את האירוע נשוא כתב האישום כדי לגרום לו לוותר על קרקע שהוכרה בבעלותו. לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר דפוסי עברייניים ומנהל אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. עוד התרשמו מפחד ולחץ שחוזה הנאשם מפני פגיעה של המתלוננים בבני משפחתו.

הגם שהתקבל רושם חיובי מן הנאשם, ולנוכח היעדר נטילת אחריות והבנת המניעים למעשיו, לא בא השירות בהמלצה טיפולית, והומלץ לבחון ענישה שתרוצה בעבודות שירות.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הפגיעה בערכים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. לדידה, נוכח חומרת המעשים וחרף העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, יש להשית עליו 15 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ההגנה טענה כי מדובר בנאשם הנעדר עבר פלילי אשר זהו לו אירוע חריג שאינו מאפיין את אורחות חייו. לטענת ההגנה מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לבין מאסר בפועל קצר. נטען עוד כי בהתאם לתסקיר שירות המבחן יש לראות בנאשם כאדם משוקם, ויש להשית עליו מאסר מותנה ולחילופין- מאסר קצר בעבודות שירות.

הנאשם בדברו האחרון ביקש את רחמי בית המשפט.

דין

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם הינם הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף והאוטונומיה

של הפרט על גופו, כמו גם שלווה נפשו. שוב נתקלים אנו באירוע אלימות, אשר חומרתו מתעצמת נוכח השימוש בהצטיידותו של הנאשם במוט ברזל.

דומה כי אין צורך להכביר במילים בעניין עבירות אלימות והשימוש בכוח הזרוע לפתרון סכסוכים, וכפי שנפסק לא אחת "ושוב, מדובר במקרה חמור בו המערערים עשו דין עצמי והסמיכו עצמם לשוטרים, לשופטים ולמוציאים לפועל" (ע"פ 3155/17 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.05.18)). בתי המשפט נלחמים בנגע האלימות בחברה ביד קשה בניסיון למגר התופעה, ואולם ניכר כי הדרך עודנה ארוכה בטרם תמוגר תופעה פסולה זו אשר גובה מחיר קשה, לעיתים אף בחיי אדם. ראו לעניין זה ב- ע"פ 799/19 **צ'קול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.19):

בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, לנוכח הפגיעה הקשה בערכים המוגנים של שלמות הגוף והנפש וההגנה על הביטחון, ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוען. על רקע התגברות מעשי האלימות אף ניכרת מגמה ברורה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלימות בכלל ובעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בפרט, לא כל שכן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כבעניינו (שם, בפס' 9).

זאת ועוד; פעם אחר פעם חוזרים ומדגישים בתי המשפט את הסיכון הקיים בנשיאת סכין או כלי נשק אחר, וכן את הצורך להרתיע את הציבור מפני נשיאתם. התופעה הוגדרה לא אחת כ"תת תרבות הסכינאות" (ראו ב-ע"פ 324/19 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.05.19), בפס' 11 ואת ההפניות שם). נדמה כי המקרה דנן מגלם כיצד הסיכון הפוטנציאלי הופך למציאות של ממש, במסגרתה נעשה שימוש במוט ברזל לצורך פגיעה במתלוננים.

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מובילה למסקנה שהפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני;

לא יכול להיות חולק בדבר חומרת מעשיו של הנאשם. המדובר באלימות שהפעיל כלפי המתלוננים על רקע סכסוך מתמשך שעניינו בבעלות על קרקע. דומה כי הרוח הרעה הקיימת ושרירה בין הצדדים התלקחה עוד יותר והובילה לכדי אירוע האלימות המתואר בכתב האישום.

הנזק שנגרם לפאדי מתועד באישורים רפואיים ותמונות שהוגשו לעיוני במסגרת שמיעת הראיות, ואלה מדברים בעד עצמם. המדובר בחתכים בראש, שבגינם נזקק פאדי לטיפול רפואי דחוף וסגירתם באמצעות סיכות. לצד זאת יצוין, כי דומה שמדובר באירוע ספונטאני נעדר תכנון מוקדם. הגם שאין באמור כדי להוריד מן הנזק שנגרם למתלוננים, הרי שיש בכך כדי להקחות במעט את עוצמת החומרה בבסיס המעשים.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בעבירות בהן הורשע הנאשם, משיתים בתי המשפט מנעד רחב מאוד של עונשי מאסר בפועל. אכן, מדובר בעבירות אלימות בעלות חומרה ממשית, ואולם אין בכך כדי לקבוע מתחם עונש אחד ויחיד, וברי כי הדבר תלוי בנסיבות ביצוע העבירה. משכך, הרי שיש בפסיקה אך כדי להדריך ולכוון את בית המשפט בקביעת מתחם העונש ההולם (ראו, בשינויים המחייבים, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 4574/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.08.17); רע"פ 9094/16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל** (פורסם

בנבו, 12.04.18); ת"פ (מחוזי חי') 49230-04-18 **מדינת ישראל נ' אוהד אשרי** (פורסם בנבו, 23.10.18); ת"פ (אש') 33937-10-17 **מדינת ישראל נ' בן צבי** (פורסם בנבו, 19.11.18); ת"פ (קר') 14465-06-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 16.01.18). כן ראו ענישה במסגרתה נקבע כי תחתית מתחם העונש ההולם הינו מאסר בעבודות שירות: ת"פ (רח') 34520-03-16 **מדינת ישראל נ' בן דרעי** (פורסם בנבו, 16.10.17); ת"פ (אי') **מדינת ישראל נ' ישראל ואח'** (פורסם בנבו, 18.01.18); ת"פ (ק"ג) **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 20.12.17); ת"פ (חי') 55285-11-14 **מדינת ישראל נ' אבו עואד** (פורסם בנבו, 29.07.15).

בנסיבות האמורות אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי אמסר בפועל.

העונש המתאים

במסגרת קביעת עונשו של הנאשם בגדר המתחם, שקלתי את הצורך במתן משקל ממשי לשיקולי הרתעה מפני ביצוע עבירות אלה, אשר חומרתן והסכנה הטמונה בחובן ברורה. כפי שהובא לעיל, בתי המשפט הדגישו שוב ושוב את החומרה הטמונה במעשים כגון דא, ואת הצורך להשית ענישה מרתיעה ומציבה גבולות כנגד הפועלים באלימות.

הנאשם כפר באשמה ובחר לנהל את משפטו. ברור לכל כי אין לזקוף לחובתו את ניהול ההליך. ניהול ההליך אינו מעלה ואינו מוריד בגזירת עונשו של נאשם. לנאשם זכות בסיסית ויסודית להוכיח את חפותו, ואין הדבר יכול לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונשו (ראו לעניין זה ס' 40א(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן ראו למשל ע"פ 4597/13 **אנטוניו פיצו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.09.2014)). עם זאת, הוא איננו "יכול להנות ממשקל זהה של הקלה בגזר דינו כפי שנהנה זה אשר חסך את ניהול ההליך כולו והודה באשמתו מיד לאחר ביצוע העבירה" (ע"פ 7721/11 **זובידאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.07.12)).

הנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי לו, כאמור, הסתבכות ראשונה בפלילים. הגם שלא נטל אחריות למעשיו, והמשיך לעמוד על כפירתו גם במסגרת פגישתו בשירות המבחן, דומה כי השירות התרשם מאדם הנעדר דפוסי עברייניים ושומר חוק. התרשמות זו של שירות המבחן מחזקת את הסברה לפיה מדובר באירוע חריג וחד פעמי בחייו של הנאשם, וסבורני כי יש להעניק משקל ממשי לנתון זה.

אכן, המעשים שהנאשם ביצע חמורים. כמצוין לעיל, במסגרת קביעת העונש המתאים רשאי בית המשפט להעניק משקל גם להרתעת הרבים. נפסק זה מכבר כי התגובה העונשית ההולמת כנגד עבירות אלימות חמורות היא באמצעות הטלת עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אשר תוביל למיגור התופעה (ראו למשל: ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' ברזינסקי** (פורסם בנבו, 22.03.10), בפס' 10). עם זאת, כלל מושרש הוא כי ענישה היא לעולם אינדיבידואלית ומושפעת מן הנסיבות הפרטניות של כל מקרה ומקרה. יצירת הרתעה כללית איננה בגדר תוספת קבועה להרשעה, והיא לעולם תבוא לאחר בחינת כלל נסיבות המעשה ועושה העבירה.

באיזון בין השיקולים השונים, ולאחר שמיעת טענות הצדדים, כמו גם בחינת כלל נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובפרט העובדה כי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את אורחותיו, אני סבורה כי יש למקמו בתחתית מתחם העונש ההולם ולהסתפק בענישה שתרוצה בעבודות שירות.

אני גוזרת אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשי מאסר. המאסר ירוצה בעבודות שירות. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 22.12.2020 בשעה 08:00 במפקדת עבודות שירות בבאר שבע.
- ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות, לרבות איומים.
- ג. פיצוי לפאדי, עד תביעה מס' 1, בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-5 תשלומים החל מיום 01.12.2020.
- ד. פיצוי לגואד, עד תביעה מס' 2, בסך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-2 תשלומים החל מיום 01.05.2021.
- ה. ככל שקיים פיקדון בתיק- יקוזזו הפיצויים מן הפיקדון. ככל שתיוותר יתרה- תושב לנאשם.

מזכירות תשלח את גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אלול תש"פ, 13 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.